

Zdaj zapojó orglje in po vsem hramu božjem glasé se hvalnice presvetej Trojici, ki je nam dodelila milost, da smo zopet dočakali svetega jutra.

Zastave in križi se začnó gibati. Ljudje vstajajo, vsak si prižiga svojo svečico, a po vsem svetišči veličastno zadoní „alleluja,“ in „alleluja“ pojoč uvrsti se vérna procesija, da spremlja okrog cerkve od smrti vstalega Zveličarja. — Zopet zaplakalo je srcé, zopet zarosílo oko. Tam gori nad nami razpenjalo se je jasno vzpomladno nebo, milijone in milijone zvezdic blestelo je na njem. Zdelo se mi je, da so zvezdice očesa angeljev božjih, ki se radujejo z vérnim ljudstvom in pojó slavo svojemu Gospodu. V zvoniku slavili so zvonovi, na hribčku poviševali so topiči rajsko procesijo. Ljudstva je bilo vse polno in vsak je nesel svojo gorečo svečico, kakor bi hotel v božjem jutru svetiti svojemu vstalemu Bogu. O Bog moj! kako lepó je danes vže tukaj na zemlji, kako lepo mora biti še le tam gori pri Tebi! Ohrani, o ohrani mi srce Tebi takó udano, kakor je danes, da bodem kdaj obhajal óno večno „velikonoč“ s Teboj v svetem raji. —

Procesija vrnila se je v cerkev in začela sveta maša. Po dovršenem božjem opraviu odhajali smo vsak na svoj dom. Jutranja zárija je ravno krasíla goré in ptiči prepevali so sveto jutro. Ljudje so želeli drug drugemu veselo „allelujo“ in po sinjem zraku odmevalo je: alleluja!

J. Rejec.

Pozni sneg.

„Sneg! sneg! mati sneg,“ upili so nekega jutra meseca malega travna otroci, ko je mati ravno v sobo stopila, ter veselo skakali v svojih belih srajčkah na klopi pri oknu. — „Joj, kakó je zunaj vse lepo belo!“ kričal je Jožek. Pritekel je k materi in jo za krilo k oknu vlekel. — „Zopet bomo naredili sneženega moža; napravil mu bodem dolge črne mustače in kolec mu dal v roko. Joj, kako bode to veselo!“ — pripovedoval je materi, za krilo se jej držeč.

To kričanje je prebudilo malo Marijeo. Vzdignila je svojo zaspano glavico in debelo gledala svoje bratce, kako pri oknu skačejo. Komaj ti opazijo, da se je njih sestra prebudila, takój pritekó k njenej posteljici in upijejo: „Sneg! sneg!“ — Mala zaspanka ni precej razumela, kaj pomeni to kričanje in vže so se jej začele rudeče ustnice na jok širiti a naposled vender priteče tudi ona k oknu in videč, kakó je zunaj vse lepo belo, obrne se k materi, nasmehne se, in reče: „Mama sneg!“ . . .

Mati ni bila snega takó vesela, kakor so ga bili otroci. — „Kaj toliko upijete, ker je zunaj vse belo. Ali se vam ne smilijo drobne ptičice, katere so nas vže nekoliko dni s svojim žvrgolenjem razveseljevale? Kaj bode, če ne boste imeli v jeseni sladkega ovočja, rudečih jabolk, dobrih hrušek in sliv? Kakó je bilo zunaj vže vse lepo zeleno, kako prijetno so cvetele razne vzpomladanske cvetice in polnile zrak s prijetno vonjavo. A zdaj je zopet vse belo

„Pusti otroke, naj se veselé,“ deje oče, ki je bil tudi v sobi. — „Dobri Bog, ki je nocoj zemljo s snegom posipal, ne bode nas zapustil. Hitro bode sneg skopnel, cvetele bodo zopet cvetice in ptičice prepevale. Tudi v našem življenji

je takó. Večkrat nam pošlje Bog nadloge in težave, katere moramo potrpežljivo vzprejeti in plačilo nam ne izostane. Večkrat se pripodé proti nam črni oblaki, grmi in bliska se, a mesto toče porosi zemljo miren dežek in za njim se pokaže zopet vedro, modro nebó in rumeno solnce. In zdaj otročiči lepó pokleknite in prosite Stvarnika, da sneg hitro skopni, ter nam zopet zasije vesela — topla vzpomlád.

Janko Barle.

Gozdi.

Ako tiho in dolgočasno se nam zdi, kadar stopimo v gozd. Mislimo, da vse spi ali vsaj sanja. Ali temu ni takó. V gozdu ni brez življenja, da-si ni hrupa. Le sédimo tjà na parobek! Naše oko se ozrè v drevje. Gosto vejevje nam zapira razgled v daljavo in višavo. Le sem in tjà se vidi nad nami jasno nebo. Solnčni žarki padajo skozi vejice na rujavkasta tla ali pa na zeleni mah. In glej! koliko mušic zapazimo na prostoru, ki so ga razsvetlili solnčni žarki! A kdo nam dela tako prijetno godbo? Čujemo lepo ubrane višje in nižje glasove kakor bi doneli iz daljave, a vender vedno jednako močno zvené. Kaj neki je to? Bučelice in muhe letajo po drevji iskajoč si hrane ter brenčé vesele pesence, da jim gre delo bolje izpod rok. Nekaj zahrešči v bližini. Malo prestrašeni pogledamo, kaj se bliža. A nič hudega ní. Veverica je skočila z drevesa na tla. Suha vejica pa je počila in nas ustrašila. Poglejmo veverico, kako spretno pleza po drevesu; kako lahko se premika! Zdaj pleza po deblu navzgor, zdaj zopet po veji dalje. V drznem skoku je na veji bližnjega drevesa. Veja se strese in kaka vejica vzletí na tla. To je ustrašilo ptico, ki je tiho počivala na vejici. S peroti zafrfetá in vzletí proč. Otožno in milo zagolči grlica na oddaljenem drevesu. Nekoliko pozneje pa vzbudi našo pozornost žolna, ki mogočno razbija na visokem hrastu.

Ali ni prijetno takó sedeti v gozdu in opazovati prelepo prirodo? Kako nam ugaja tišina! V misli se zamaknemo. Zdi se nam, kakor da bi bili v cerkvi. Visoke in vitke jelke kipé v višavo kakor stebri a njih vrhovi se združevajo ter napravljajo veličasten obók. Sveta tihota nas opomina k molitvi. Saj je stvarnik vse tako krasno uravnal. Zakaj bi ga ne ljubili in hvalili!

Čemu pa so vender ti gozdi, ki se razprostirajo tako daleč na okrog? Ali nam so samó v zabavo. Nè! Vže posamična drevesa, člani te velike družbe, koristijo nam v marsičem. Od dreves dobivamo listje za nastiljo, a les rabimo za različna dela in naprave. Ali ni bila naša zibelka kdaj vitka jelka? Pa prišel je mož in jo posekal. Njeno življenje se je končalo takrat, ko se je naše pričelo. Jelka nam je bila prva posteljica. — Poglejmo v naše hiše! Ali ni do malega vsa hišna oprava lesena? Še celó sosedova hiša je od lesá, ker si niso mogli napraviti zidane. V lesenej krsti (trugi) nas naposled ponesó iz tega sveta v hladni grob počivat. Saj:

V lésu ves človeški rod
Prvi pókoj sladki vízva,
Ko ga težki vtrudi pot,
V lésu spet počiva.

(S. Gregorčič).